

Mitä tilastot kertovat Amerikan siirtolaisuuden yhteiskunta-taloudellisista syistä ja seurauksista

Siirtolaistyöläisille siirtolaiskysymyksestä työväenliikkeen kannalta katsottuna

Kaikille hiljan maahan tulleille siirtolaistyöläisille, eri kansallisuuksille, kuten on tullut tavaksi sanoa, ei siirtolaisuuskysymystä ole olemassa, se on, he eivät tiedä mitään siirtolaisuudesta, sen vaikutuksesta Amerikan yhteiskunta-elämän eri puoliin, sen vaaroista ja vaurioista Amerikan kansalle, sivistykselle, työväelle, työväen elintasolle jne., sillä heidän juuri ovat niitä siirtolaisia, jotka koko pulmallisen kysymyksen ovat synnyttäneet ja edelleen aiheuttavat, että sellainen kysymys on amerikalaisia erityisesti vaivaamassa, nähtävästikin kasvaen vuosi vuodelta yhä vaikeammaksi. Sen tähden, että suomalaisetkin työläiset ovat näitä viimeksitulleita siirtolaisia, on heidän asemansa Amerikan suuressa yhteiskunta-taloudessa vielä sellainen, että he eivät ole ainakaan suuremmassa määrässä joutuneet kiinnittämään huomiotaan niihin miljooniin, jotka heidän jälkeensä tänne "kultalaan" ovat tulleet ja tulevat, eivät ole joutuneet ajattelemaan, että nämä — jälkeen tulevat näkyvät liian suurilukuisina, sivistymättöminä, halvempipalkkasina tulevan tänne meidän maahan syömään meidän ja meidän lastemme leipää, alentamaan meidän elintasoamme, sivistystämme, rappeuttamaan meidän rotuominaisuksiimme, työväenliikkeemme, ym., kuten jo ne työläiset (eri kansallisuudet) sanovat, jotka ovat olleet tässä maassa joitakin vuosia kauemmin kuin suomalaiset. Mutta hyvin nopeasti suoma-

laisetkin täällä koteutuvat ja sen mukaan kohoavat sellaiseen yhteiskunnalliseen asemaan, että alkavat huolissaan luoda katseensa niihin miljooniin, slaavilaisiin, italialaisiin, unkarilaisiin, turkkilaisiin, syrialaisiin ym., joita tänne nykyinen ja jatkuva siirtolaisuus tuo mukanaan ja silloin siirtolaisuuskysymys on suomalaisille työläisille yhtä tärkeä, kuin muillekin Amerikan "vanhemmille" siirtolaisille ja siksi siitä nyt aikanaan joku sananen antamaan yleistä "osviittaa" niistä jo lähes vuosisadan vanhoista väitteistä, käsitteistä ja harhakäsitteistä, joita tämän kysymyksen suhteen on vallalla ja jotka vastustamattomalla voimalla pakkaantuvat työläisten aivoihin niistä ahtaista havainnoista, joita he kysymyksen suhteen joutuvat jokapäiväisessä elämässään tekemään.

Amerikalaisen porvarien, pikuporvarien ja ammattityöläisten keskuudessa on taas viime vuosina suuremmassa määrässä astunut päiväjärjestykseen kysymys: vahingoittaako siirtolaisuus Amerikan yhteiskunta-elämän säännöllistä eteenpäin kehittymistä ja varsinkin Amerikan palkkatyöläisten taloudellisia etuja? Ja kaikki mainitut ryhmät, muutamia suurenkapitalistisia ryhmiä lukuunottamatta, vastaavat: että yleensä siirtolaisuus, varsinkin nyt myöhäisempi etelä- ja itä-euroalainen sekä aasialainen monellakin eri tavalla on vahingoksi — siis vahingoittaa Amerikan palkkatyöläistenkin taloudellisia etuja.

Tämän käsityksen mukaisesti on ruvettu yhä äänekkäämmin vaatimaan siirtolaisuuden osittaista, jotkut — jo täydellistäkin rajottamista. Itä-aasialaisten (nim. kiinalaisten ja japanilaisten) maastauslukkeminen oli ensimmäisiä toimenpiteitä hallituksen puolelta tähän suuntaan ja senjälkeen on yleisiä, muitakin kansallisuuksia koskevia siirtolaisuusasetuksia joka vuosi kiristetty, tarkoituksella, kuten sanotaan, supistaa siten siirtolaisuutta niin paljon kuin se on mahdollista, ilman että tarvitsisi suoranaisesti kieltää joltakin (europalaiselta) kansallisuudelta tai kansallisuuksilta maahan pääsyä, josta mahdollisesti voisi Yhdysvalloille koitua ikäviä selkkauksia asianomaisten kansallisuuksien hallituksen kanssa. Yhä rohkeimmiksi ovat kuitenkin käyneet vaatimukset, että joitakin kansallisuuksia (italialaisia, Balkanin ja Vähän-Aasian kansoja) olisi estettävä pääsemästä Amerikkaan, taikka ainakin suuresti rajoitettava näistä maista tulevaa siirtolaisuutta. Niistä kuudesta viime vuosina ilmestyneestä laajemmasta "tieteellisestä" teoksestakin, jotka siirtolaisuuskysymystä selvittävät, viisi kannattaa ja esittää tulevaisuuteen nähdén melko suurtakin mainitun siirtolaisuuden rajotusta ja vain yksi, ainoa marksilaisella pohjalla kirjoitettu teos, sosialisti Isaac A. Hourwich'in: "Immigration and Labor" (Siirtolaisuus ja Työväki), vastustaa siirtolaisuuden rajoittamista.*) Hourwich, joka on filosofian tohtori ja oli professorina

Chicagon, Ill., yliopistossa olleeseen Yhdysvaltain hallituksen tilastotoimiston palveluksessa tilastopäällikön apulaisena, oli tilaisuudessa tutustumaan tähän kysymykseen, varsinkin juuri kaikkien viimeaikaisten (v. 1910) tilastojen ja erikoisraporttien pohjalla, joihin hän jo toimessaan joutui syventymään ja joista joitakin hän sai kysymyksen tutkimista varten tarkastettavakseen ennen julkaisemistaan sikäli kuu ne valmistuivat. Allaolevassa kaikki numerot ja useimmat niistä vedetyt johtopäätökset ovat hänen teoksestaan.

Sangen yleinen harhaluulo on, että Amerikan suuri siirtolaisuus on suurimmaksi osaksi keinoteokoista, laivayhtiöiden, maakeinotelijoiden, suurkapitalistien ja muiden sellaisten synnyttämää, joille on etua väestön alituisesta paikasta toiseen siirtymisestä ja Amerikkaan tulemisesta työmarkkinoita huonontamaan. On esitetty kaikenlaisia kertomuksia siitä, kuinka juuri laivayhtiöt koettavat asiamiestensä kautta, joita niillä on kaikissa Euroopan maissa, saada houkutelluksi niiden asukkaita lähtemään Amerikkaan, jonne "agenttien maalaamaan kullon maahan" sitten sadat tuhannet ja ainoastaan sentähden muka lähtevätkin. Tällaisen ajatussuunnan mukaisesti olisi silloin melkein koko viime vuosien valtava siirtolaisuus ollut keinoteokoista, liikaa ja siis kaikille vahingoksi, ennenkaikkea Amerikan työläisille, joiden työmarkkinoille täten on tullut tavaton joukko liikoja ulkomaalaisia kilpailijoita. Tilastolliset numerot kuitenkin osottavat, että tämä siirtolaisuus on ollut Amerikan teolligoittaa Amerikan palkkatyöläistenkin taloudellisia etuja.

*) Muista mainittavimmat ovat: Jenks and Lauck: The Immigration Question ja The Immigration Problem. Richmond Mayo-Smith: Emigration and Immigration. Francis A. Walker: Discussions in Economics and Statistic.

suuden kehityksen synnyttämä välttämätön seuraus, jota ilman se ei olisi voinut niin huimaavasti edistyä, kuin mitä se varsinkin viime vuosikymmeninä on tehnyt.

Amerikan helposti ryöstettävissä olevat luonnonrikkaudet ovat nim. houkutelleet tavattomat määrät pääomia "niihin sijoittumaan". Tämä vuorostaan on avannut aina uusia ja uusia liikeyrityksiä ja vanhoja laajentanut: teollisuus, liikenne ja kauppa ovat suunnattomasti kasvaneet ja sikäli on työvoimain kysyntäkin tällä puolen Atlantin huimaavasti noussut... noussut niin nopeasti, että sen tarvetta täällä ei työvoiman luonnollista ja yhteiskunnallista tietä tapahtunut lisääntyminen ole kyenyt mitenkään tyydyttämään. Viime kahdenkymmenen vuoden (1889—1909) aikana on Amerikan teollisuus kasvanut enemmän kuin kolminkertaisesti, sen synnyttämä teollisuustyövoiman tarve on kasvanut hieinan yli neljästä miljoonasta lähes 6 ja puoleen miljoonaan, eli yli 60 prosenttia, jota vastoin Amerikan työväestö, maahan siirtyneet siirtolaiset siihen luettuina, on samaan aikaan (1889—1910) kasvanut vain 46 prosenttia, nim. 63:sta miljoonasta 92:een miljoonaan. Teollisuuden työvoiman tarve on siis kasvanut suhteellisesti noin 14 prosenttia nopeammin, kuin mitä maan väestö on lisääntynyt syntymisen ja siirtolaisuuden kautta, joten suuresta siirtolaisuudesta huolimatta on teollisuudessa vielä ollut sijaa melko suurille työläisjoukoille, joita väestön lisääntyminen ja suuri siirtolaisuus eivät ole täyttäneet ja nämä puuttuvat joukot se on vetänyt eräästä kolmannesta lähteestä, — Amerikan farmiseuduilta, joita sentähden onkin alkanut hätyyttää työvoiman puute ja uhkaa tulevaisuudessa vielä ankara pulakin.

Jos tarkastamme kysymystä jonnekin yksityisen teollisuuden alalta, niin joudumme tekemään tämän saman havainnon, nim. että siirtolaisuus ei ole syrjäyttänyt Amerikalaisia teollisuuden ja kaupan palveluksesta, työntänyt heitä työttömään armeijaan ja siitä johtuvasti kaikenlaiseen taloudelliseen häntään. Esim. kaivosteollisuuden alalla, jolle siirtolaisuus, varsinkin slavilainen ja unkarilainen on ollut kerrassaan pelottavaa, "kaikkein todellisten työväenystävien suurta huolta herättävää", osottavat tilastot, että maassasyntyneiden kaivostyöläisten lukumäärä oli v. 1890 111,000 sekä v. 1900 jo 181,000, siis lisäys 70,000 eli 63 prosenttia, joka on 42 prosenttia suurempi kuin mitä samaan aikaan maan väestö on syntymisen ja siirtolaisuuden kautta suhteellisesti kasvanut.

Kaikenlaisiin sekatoihin nähden varsinkin ajatellaan, että siirtolaiset, puolalaiset, italialaiset y. m. etupäässä ovat niistä työntäneet pois kaikki maassasyntyneet. Tilastot kuitenkin kertovat toista: niiden mukaan oli maassasyntyneiden sekatyöläisten lukumäärä v. 1890 628,000 ja v. 1900 jo 958,000, siis 330,000 eli 53 prosenttia enemmän, jotavastoin, kuten yllä jo mainittu, maan väestö samaan aikaan oli kasvanut vain 21 prosentilla, siis paljon hitaammin. Mistään amerikalaisen työläisten työstä syrjäyttämisestä ei voi näillä aloilla siis olla kysymystäkään ja kuitenkin juuri ne ovat enimmäkseen "kärtsineet" siirtolaisuudesta.

Siirtolaisuus Amerikkaan kasvaa Amerikan teollisuuden kehittymisen mukana, kun tämä laajenee, tarvitsee se enemmän työvoimaa, kuin mitä kotimaasta saadaan ja silloin viimeksi tulleet siirtolaiset tuottavat tänne perheensä, sukulaisensa ja tuttavansa maksaen useimmissa tapauksissa niiden yli-

tulo-kustannuksetkin, kuten hallituksen kokoomat tilastot osottavat. Päinvastoin, kun on huono aika, esim. teollisuuspula, kuten 1907—09, niin he eivät sitä tee, vaan palaavat suuri osa heistä silloin kotimaahansa. V. 1908 tuli maahan 925,000 ja maasta lähti 715,000 siirtolaista, siis melkein yhtä paljon kuin tulikin. Yleensä siirtolaisuus Europasta Amerikkaan on ollut yhtä suuri kuin europalaisen pääoman siirtyminen Amerikkaan, ollen nyt europaista pääomaa täällä sijoitettuna 6,500 miljoonaa dollaria eli 14 prosenttia Amerikan koko teollisuuspääomasta ja Amerikassa oleva siirtolaisväestö niinkään 14 prosenttia maan koko asukasluvusta. Vuosina 1908, 1909 ja 1910 jokaisesta sadasta Amerikkaan tulleesta siirtolaisesta tuli ensinmännittuna vuonna 76, toisena 77 ja kolmantena 82 sukulaisensa luo; 16, 17 ja 13 tuttavansa luo sekä vain 8, 6 tai 5 tuli tänne omaamatta täällä kumpiakaan. Vuonna 1910 oli 546,000 siirtolaista 1,198,000 siirtolaisesta, joiden matkan oli maksanut joku omainen, sukulainen tai tuttava, se on, lähes puolet siirtolaisista tulivat Amerikassa olevien omaistensa, sukulaistensa tai tuttavainsa tänne kustantamina. Edellisiltä vuosilta numerot ovat suunnilleen samat: v. 1908 55 prosenttia ja 1909 47 prosenttia.

Toiseksi siirtolaisuuden pääseuraukseksi sanotaan, että sen kautta Amerikkaan tulee **halpaa työvoimaa**, joka sitten alentaa sitä korkeata palkkatasoa, joka täällä on vallinnut ja jonka muka amerikalaiset työläiset pitkällisten taistelujen kautta ovat kyenneet itselleen saavuttamaan. Ensinnäkin, mitä palkkatason ulkonaisiin ilmenemismerkkeihin, kuten asunto-, ravinto- y. m. työläisten elinsuhteisiin tulee, niin kaikki historialliset ja tilastolliset asiakirjat osottavat, et-

tä Amerikan suurkaupungeissakin, jotka etupäässä ovat viimeaikaisen "huonomman" siirtolaisuuden työsiijoja, työläiskortteleissa asunto-, terveys- y. m. suhteet ovat suuresti sitten parantuneet, kun niissä siirtolaisina viime vuosisadan puolivälissä asui nykyään "paremmiksi" kutsutuita kansallisuuksia, kuten irlantilaisia, saksalaisia ja englantilaisia. Kaikki asiakirjat myös todistavat, että nykyiset Etelä- ja Itä-Europasta tulevat siirtolaiset ovat maahan tullessaan taloudellisesti ja muutenkin paljon edellä niitä Irlannin, Saksan, Skotlannin ja Englannin maalaiskurjalistolaisia, jotka kotimaastaan äärimäinen hätä ja kurjuus ajoi Amerikkaan suoranaista nälkäkuolemaa pakoon. Sen lisäksi Yhdysvaltain hallituksen tilastot osottavat, että palkat ovat yleensä korkeammat, niissä valtioissa ja niillä teollisuusaloilla, joissa siirtolaisväestö on suurin, jotavastoin siellä, missä teollisuudenharjoittajilla on ollut kotimaista, varsinkin farmiseudun työvoimaa käytettävänä, ovat palkat alhaisemmat ja työläisten olot yleensä kurjimmat. Etelävaltioiden puuvillatehtaissa, joissa "halpa" siirtolaisyövoima ei suinkaan ole ollut huonontamassa maassasyntyneiden työmarkkinointa ja "korkeata elintasoa", ovat palkat paljon alemmat, kurjuus suurempi ja lapsityön käyttö laajempi ja raempi, kuin Uuden Englannin valtioissa, joissa työvoiman pääaineksen muodostavat juuri siirtolaiset ja juuri kaikkein "huonommista" kansallisuuksista. Myöskään ei pidä paikkaansa, että siellä missä nyt siirtolaiset muodostavat työvoimasta suuren enemmistön, työläisten palkka- ja vastaavat elin-suhteet olisivat huonontuneet, vaan on käynyt päinvastoin ja esim. juuri Uuden Englannin valtioissa ja New Yorkissa. Vii-

meksimainitusta kulkee yleisenä huhuna, että nyt vasta "halpapakkaisten" juutalaisten ja italialaisten siirtolaisten mukana olivat New Yorkiin pesiytyneet kaikenlaiset hikipajat, varsinkin vaateteollisuuden alalla, joita muka ennen siellä ei ollut ollenkaan. Tilastollinen tosiasia on, että juuri näiden siirtolaisten aikana New Yorkin ennen tavattoman kurjat hikipajat ovat paljon muuttuneet ja vastavasti työläisten palkkasuhteet niissä parantuneet. Tavallisena valttina sen puolesta, että siirtolainen myy työvoimansa halvemmalla, kuin maassa syntynyt esitetään, että hän syö huonompaa ruokaa, tyytyy huonompiin asuolosuhteisiin jne. Näimme jo missä määrin tällaisissa väitteissä on yleisesti perää, mutta jos niinkin olisi, niin se ei vielä todistaisi että hän silti olisi halukas myymään työvoimansa halvemmalla kuin "paremmin elävä" maassa syntynyt kilpailijansa, sillä tavallisesti silloin kuin työläinen kiristää suolivyötään, niin tapahtuu se tarkoituksella säästää palkastaan jonkun osan omaistensa ylläpitämiseksi ja niiden tuottamiseksi tähän maahan ja se pakottaa hänen vaatimaan yhtä korkeata palkkaa, kuin muutkin siinä työssä saavat, u s e i n e n e m m ä n k i n. Sen lisäksi hän ei voi käyttää yhtä suuressa määrässä lapsiaan auttamaan itseään ansiotöissä ja alentamaan palkkatasoa, vaikka hänen täytyy elättää yhtä suurta ja suurempaakin perhettä kuin maassa syntyneen, joka suuressa määrässä voi panna vaimonsa ja lapsensa itseään auttamaan, kuten seuraavat luvut osoittavat: jokaista maassa syntyntä valkoista perheen elättäjää kohti oli perheessä (v. 1910) muita jäseniä 2.98 (lähes 3); isä ulkomaalainen, lapset maassasyntyneet, perheessä muita jäseniä 3.46, siir-

tolaisperheessä 3.65; näistä otti eläntökseen osaa ensimmäisissä perheissä: vaimo 3.1 prosenttia ja lapset 14.0 prosenttia, yhteensä vaimo ja lapset 17.6 prosenttia, keskimäisissä perheissä (isä siirtolainen): vaimo 3.0 prosenttia ja lapset 11.2 prosenttia, yhteensä vaimo ja lapset 14.6 prosenttia; siirtolaisperheissä otti vaimo ansiotöihin osaa 3.9 prosenttia ja lapset 12.8 prosenttia, vaimo ja lapset yhteensä 17.2 prosenttia. Näemme siis näistä luvuista, että maassasyntyneiden perheissä on lasten ansiotöissä kulminen suhteellisesti suurempi kuin siirtolaisperheissä ja varsinkin perheissä, joiden isä on siirtolainen, jotavastoin siirtolaisen vaimo on hieman suuremmassa määrässä pakotettu miestään auttamaan kuin maassasyntyneen. Lapset ovat ennen kaikkea halpaa työvoimaa ja niin me eri valtioiden tilastoistakin näemme, että missä on verrattain vähän siirtolaisyövoimaa, siellä rehoittaa lapsityö kaikessa julmuudessaan, siellä palkat ovat yleensä alemmat, kurjuus ja työläisten tietämättömyys on suurin ja sinne nyt kapitalistit siirtävät teollisuuslaitoksiaan, kun niiden käyttäminen muualla käy niille liian vähän voittoa tuottavaksi ja vaikeaksi. Viime aikoina on Massachusettsin siirtolaisvaltiosta ruvettu siirtämään jalkinetehtaita maassasyntyneiden Missouriin. Samasta syystä on puuteollisuuden painopiste siirtymässä yhä enemmän etelävaltioihin, joissa on runsaasti maassasyntyntä halpaa, varsinkin lapsityövoimaa saatavissa.

Jos joku väittäisi, että siirtolaiset työntävät maassasyntyneet paremmista töistä ja toimista, ammateista, henkisestä työstä, kaupan alalta y. m. pois ja että he astuisivat itse niiden tilalle siten alentaneen amerikalaisen työläisten palkkatasoa, huonontaneen niiden työ-

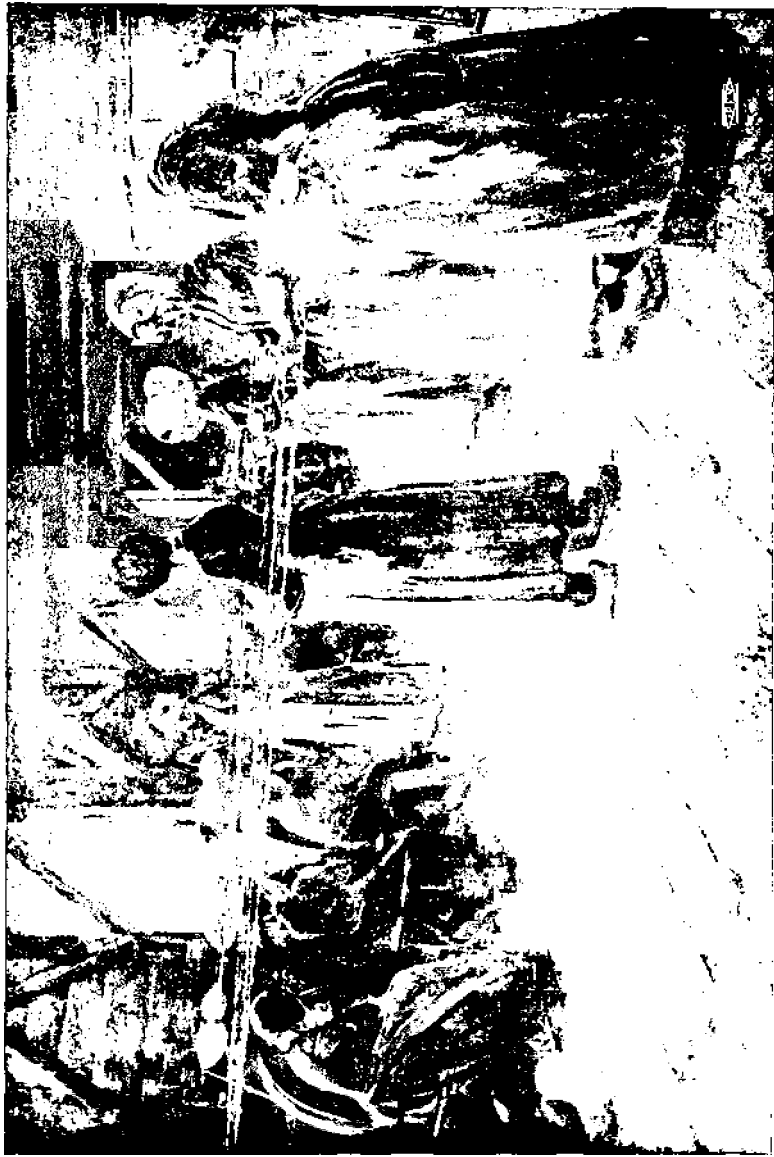
suhteita ja särkein niiden — ammattiyhdistykset, niin sitä ei kukaan uskoisi, sillä niin selvää on, että ammattitaidottomat, kieltäytymättömät ja oloja tuntemattomat siirtolaiset eivät kykene sellaista, ainakaan alussa tekemään, ennenkun mahdollisesti sitte vasta, kun ovat amerikalaisuutuneet. Kun tilastolliset numerot eivät ainoastaan osota tällaiset mahdolliset otaksumat mahdottomiksi, vaan päinvastoin, kun ne kerrassaan kourautuntuvasti näyttävät päinvastaisen todeksi, niin katsokaamme, mitenkä tässä suhteessa maassasyntyneille on käynyt. Seuraava taulu osottaa, miten maassasyntyneet ja siirtolaiset ovat eri työaloille jakautuneet:

Toimialat	Maassasyntyneistä olt prosentissa	Siirtolaisista olt prosentissa
Makaluyöriä	8,0 pros.	14,5 pros.
Kalvos- ja lounimoyöriä	1,5 pros.	6,1 pros.
Hölyrautalettyöriä	2,4 pros.	2,6 pros.
Rautta- ja teräseyöriä	1,1 pros.	2,8 pros.
Ammattitöissä mekaniyöi.	9,3 pros.	15,3 pros.
Kauppaita, ilkkemientä ja hen-	21,3 pros.	18,6 pros.
käsen työtökiöitä		
Farmareita, tilanhoitajia ja		
työväelöitä	28,3 pros.	14,7 pros.
Muissa maanvll. töissä	19,3 pros.	6,6 pros.
Kaikki muut	8,8 pros.	19,9 pros.

Kuten taulusta näkyy joutuvat siirtolaiset toimimaan etupäässä sekatoissa ja muissa samanluontoisissa raskaammissa töissä ja maassasyntyneet sensijaan kaupan,

liike-elämän, maanviljelyksen ja henkisen työn aloilla. Tämä käy vieläkin selvemäksi, kun jaamme kaikki nämät toimialat kahteen pääryhmään: "paremmat" toimialat, joihin luemme kaupan, henkisen työn ja maanviljelyksen ja "huonommat" työt, johon joutuvat kaikki muut, ollen ne etupäässä ruumiillisista töistä; silloin saamme, että maassasyntyneistä 68,9 % oli edellisillä toimialoilla ja vain 39,9 % jälkimäisillä eli kovissa töissä, jota vastoin siirtolaisista vasta vain 31,1 % oli jaksanut kiivetä farmariksi, kauppiaksi, lakimieheksi, opettajaksi, lääkäriksi tai muuksi sellaiseksi ja 60,1 % oli vielä ruumiillisessa työssä ja teollisuuden palveluksessa etupäässä.

Kuten ylläesitetety numerot, niin eri kansallisuuksien toimialoille jakautumista selostavat luvutkin selvästi osottavat, että Amerikan teollisuuden kasvaessa ja laajentumassa ja siirtolaisten tullessa tänne tyydyttämään etupäässä kasvaneen teollisuuden ruumiillisen työvoiman tarpeen, maassasyntyneet ja tänne aikaisemmin siirtyneet siirtolaiset silloin työnnetään — ei pois työstä, kuten yleensä luullaan ja he itsekin luulevat, vaan alemmista töistä parempiin toimiin, nim. liikemiehiksi, maanomistajiksi ja viljelijöiksi, työnjohtajiksi ja kaikenlaisiksi pikkuporvareiksi: lakimiehiksi, lääkäreiksi ym., se on, paisuva siirtolaisuus työntää heidät ylöspäin työnsä yläpuolelle ja sen kermakerrokseksi vastaavine asemansa mukaisine eri pyrkimyksineen. Niin on käynyt englantilaisille, niin irlantilaisille, jotka viime vuosisadan puolivälissä muuttivat sen maassasyntyneiden työläisten halveksiman ja pelkäämän "kurjan siirtolaislauman", joka uhkasi alentaa Amerikan työläisten korkean elintason Irlannin perunaruaan tasolle. Samoin on

VANHAINAINEN PELLAVAN KEHRUU

käynyt saksalaisille, jotka samoihin aikoihin tulivat Amerikkaan ja olivat sitä "halpaa" työvoimaa, joka "kaiken täällä panee pilalle" ja niin tulee käymään vielä usealla muullekin kansallisuudelle, jotka nyt ovat etupäässä raskaan työn tekijöitä, muiden muassa suomalaisillekin, sillä Amerikan teollisuudella on vielä suunnattomat kehitysmahdollisuudet edessään ja kehittyessään se alituisesti muuttaa niiden työläisten asemaa, jotka täällä jo ovat, tuoden uusia veroksi laumoja niiden sijalle ja alapuolelle myllyjään jauhamaan, tehden edellisistä niille johtajia. Seuraava taulu osoittaa, miten kansallisuudet ovat (1910) eri toimialoilte jakautuneet:

Kansallisuudet	Ylemmillä toimialoilla	Alemmillä toimialoilla
Saksalaiset	51.6	14.9
Irlantilaiset	39.0	32.7
Italialaiset	25.2	49.5
Itävaltalaiset	23.9	43.6
Puolalaiset	20.4	50.4
Unkarilaiset	16.6	53.4

Kuten taulu näyttää, ovat saksalaiset voineet työsuhteissa kiivetä jo koko lailla korkeammalle kuin mitä he olivat viime vuosisadan puolivälissä tähän maahan suurommassa määrässä siirtyessään, jolloin kaikkialla täällä heitä haukuttiin "cheap dutch'eiksi" (halvoiksi hollantilaisiksi) ja jolloin he myös olivat Amerikan työväenliikkeen — vallankumouksellisin aines. Sen sijaan ovat nyt unkari-laiset tikapuiden aivan alapäässä ja haukutaankin heitä "cheap hunkeiksi", sana "hunky" Idässä merkiten yleensä jotakin oikein halpaa työläistä, mutta he ovat myös vuorostaan Amerikan työväenliikkeen taisteluhaluisin osa niissä valtioissa ja teollisuuksissa, missä heitä eniten on, kuten Pennsylvanian terästeollisuudessa, Pennsylvanian ja West Virgianaan hiilikaivoksissa. Suomalaiset tarjoavat vieläkin lois-

tavamman esimerkin, vaikka ovatkin jo suuressa määrässä farmareiksi muuttumassa.

Olemme näin huomaamattamme tulleetkin siirtolaisuuskysymyksen siihen kohtaan, joka koskee suoraan siirtolaisuuden suhdetta Amerikan työväenliikkeeseen. Tässäkin taas tilastot antavat korva puustin yleiselle, hyvin laajalle levinneelle käsitykselle, että siirtolaisia on vaikeampi järjestää kuin maassa syntyneitä ja että maassasyntyneet muka muodostaisivat Amerikan järjestyneen työväestön pääosan, olisivat yleensä se osa työväkeä, joka kapitalismia vastaan voimakkaammin ja tietoisemmin taistelisi. Ensinnäkin historiallisesti käy selville, että Amerikan sekä taloudellinen että valtiollinen työväenliike on aina silloin saanut uutta vauhtia ja se on voimakkaasti silloin varttunut, kun siirtolaisuus on huomattavasti alkanut kasvaa. Esim. American Federation of Laborin varsinainen syntyminen ja voimakas alkukehitys lankee yhteen sen ajan kanssa, jolloin varsinaisesti suurempi siirtolaisuus alkoi, Amerikan teollisuuden yleensä noustessa ja aiheuttaessa molemmat. Edelleen työväenjärjestöt ovat voimakkaimmat niissä valtioissa, joissa on enemmän siirtolaisuutalaisia, kuin niissä, joissa työväestön pääaineksena ovat maassasyntyneet. Niinpä esim. New Yorkin valtion teollisuustyöläisistä oli v. 1900 ja 1907 järjestyneitä 18.5% ja 28.0% (v. 1910 jo 33%), jota vastoin Kansain teollisuustyöväestöstä oli vastaavina vuosina järjestyneitä vain 5.8% ja 19.4% (v. 1907 21.9%), siis keskimäärin oli New Yorkin valtiossa lähes kaksi kertaa suurempi suhdeluku teollisuustyöväestössä järjestyneitä, siitä huolimatta, että New Yorkin valtiossa on enemmän kuin missään muussa

valtiossa vastikään Europasta tulleita teollisuustyöläisiä. Seuraava taulu osoittaa, missä määrin kussakin työläisryhmässä on järjestyneitä jokaisesta sadasta miespuolisesta palkkatyöläisestä:

Palkkatyöläiseen syntyperä		Järjestyneitä pros.
Maassasyntyneet, isät maassasynt., valkoiset		13.9 pros.
Maassasyntyneet, isät, neekerit		17.9 pros.
Maassasyntyneet, isät siirtolaisia		14.1 pros.
Siirtolaisia		13.4 pros.

Numeroista näemme, että palkkatyöläismiehistä neekerit ovat suhteellisesti suurimmassa määrässä järjestyneet, senjälkeen ne maassasyntyneet, joiden isät ovat siirtolaisia ja muut maassasyntyneet ja varsinaiset siirtolaiset ovat melkein yhtä suuressa määrässä järjestyneet. Samoin on harhaluuloa, että niinkutsuttujen "sivistyneimpäin" kansallisuuksien työläiset olisivat helpommin järjestettävissä kuin niiden, jotka Amerikassa nyt luetaan "sivistymättömiksi" ja joi- ta sentähden ei tänne tahdottaisi. Seuraava taulu osoittaa, miten järjestäytyminen jakautuu näiden kahden eri kansallisuusryhmän välillä ja samassa osoittaa, keitä minäkin pidetään. Numerot ovat

Yhdysvaltain Siirtolaisuuskomissionin kongressille esittämästä raportista, niistä tutkimuksista, joita se tämän kysymyksen suhteen oli eri kansallisuuksien keskuudessa tehnyt tarkoituksella osoittaa, että n. k. "huonommat kansallisuudet" ovat myös vaikeammat järjestymäänkin; kuten näkyy, sen omat tulokset osoittavat päinvastais- ta:

"Haluttuja kansallisuksia"	Koko tarkas- tettu työ- ilmiamäärä	Niistä jär- jesty- neitä	Prosenttia
Kanadan ranskalaiset	573	132	23.2
Englantilaiset	524	87	16.6
Irlantilaiset	724	107	14.8
Ruotsalaiset	515	48	9.3
Ehämililäiset	537	28	4.8
Saksalaiset	1,101	51	4.6
Yhteensä	5,974	463	11.4
"Epähaluttuja kansallisuksia"			
Yhjd. itallalaiset	881	351	39.8
Itävaltalaiset	1,498	497	33.3
Hebrealaiset	761	163	21.4
Unkarit	144	144	100.0
Slovakit	1,706	234	13.7
Etelä-itallalaiset	2,428	258	10.5
Unkarilaiset	1,601	146	9.1
Puolalaiset	3,280	313	9.5
Yhteensä	13,649	2,106	15.5

Taulu osoittaa, että n. k. "epämieluiset kansallisuudet" ovat järjestäytymisessä edellisiä yleensä paljon edellä ja myös edellä maassasyntyneitä valkosia, joiden järjestäytymisprosentti oli, kuten muistamme 13.9%, ainoastaan kolme viimeksimainittua kansallisuutta jäaden heistä siinä jällelle. Komissioni selittää tämän ilmiön, että jotkut "alhaisemmat kansallisuudet" osoittavat suurempaa järjestäytymishalua, kuin maassasyntyneet, niiden "suuremmaksi ky-

kyisyydeksi sulautua amerikan o-
loihin", amerikalai-
stua. Mutta it-
se asiassa se on seurausta siitä, et-
tä ne ovat varsinaista suurteollis-
suustyöväestöä, jonka jo kapitalis-
tinen nykyinen tuotantomuoto, tu-
hansia työläisiä käsittävä yhteis-
työmuoto, suoranaisesti yhdistää
ja pakottaa järjestöiksi kokoontu-
maan, jota vastoin parempia töitä
tekevät maassasyntyneet ovat tuo-
tannollisesti toisistaan ja näistä te-
ollisuuden kantajunkoista erillään
ja hajotettuina pieniksi ryhmiksi
jopa yksilöiksi sen keskuuteen
ja niin järjestäytyminen niiden kes-
kuudessa voi syntyä korkealle ke-
hittyneen teollisuuden mukana, ei-
kä itsestään, se on, suoranaisesti
tuotannossa.

Edelleen on olemassa myöhem-
piin siirtolaisiin nähden kaikenlaisia
sellaisiakin harhakäsitteitä,
että niiden keskuudessa val-
litsisi suurempi rikollisuus, aistivi-
allisuus, perinnöllinen mielenvikai-
suus ja muita perinnöllisiä ja tart-
tuvia tauteja, mutta vaikka näitä
seikkoja valaisevat tilastot olisivat
melko mieltäkiinnittävät tarkas-
taa, niin jätämme sen nyt kuiten-
kin tilan ahtauden tähden teke-
mättä; olkoon vain mainittuna, et-
tä siirtolaisten suurempi rikoksel-
lisuus, anarkistisuus, rappeutnei-
suus yms. on suurimmaksi osaksi
tarua, kuten hallituksen omat tilas-
tot osottavat, siitä huolimatta, että
ne ovat osaksi kootut tarkoituksel-
la päinvastaista todistaa siirtolai-
suuslakien kiristämiseksi ja muissa
tarkoituksissa.

Tässä lyhyessä katsauksessa o-
lemme siis saaneet selville, että

1) Yhdysvaltain siirtolaisuus
seuraa tarkoin maan teollisuuden
kehityksen nousua ja laskua, ollen
sen aiheuttama ja sille välttämät-
tön.

2) Se on täyttänyt ja täyttää
sen ylimääräisen työvoiman tar-

peen, jota maan väestön luonnolli-
nen lisääntyminen ja maalais- (far-
mari-) väestön siirtyminen teollis-
suuden palvelukseen ei riitä tyy-
dyttämään.

3) Se ei ole työntänyt maassa-
syntyneitä tieltään pois teollisuus-
den palveluksesta tai muustakaan
työstä; työttömyys johtuu muis-
ta syistä.

4) Se ei ole halvempaa työ-
voimaa kuin vastaavien toimialo-
jen maassasyntynyt on, vaan pi-
kemmin on sitä kalliimpaa, joten
se ei siis alenna Amerikan työläis-
ten elintasoa; palkkojen alentumi-
nen ammattilaisille johtuen muista
syistä.

5) Se on antanut tilaisuuden en-
tisille maan työväenryhmille nous-
ta porrasta ylemmäksi yhteiskun-
nan toimiasteikoissa.

6) Se ei ole maan työväen järjes-
täytymiselle ja sen taloudelliselle
ja valtiolliselle taistelulle haitaksi,
esteenä, vaan se kulkee amerikalai-
sen työväenliikkeen eturintamassa
sen suurempilukuisena ja taistelu-
haluisempana kanta-armeijana.

Tilasto pystyy kertomaan etu-
päässä, miten menneisyydessä on
ollut, joten mitä tulevaisuuteen tu-
lee, niin voi tuntua rohkealta väit-
tää, että nämä yllä esitettyt väitteet
pitäisivät siihenkin nähden paik-
kansa. Mutta kun siirtolaisuuden
määrän ja laadun määräää kapita-
listisen kehittyvän teollisuuden
työvoimatarve, niin siirtolaisuutta
ei lopullisesti voi muuten rajottaa
kun rajottamalla tätä työvoiman
kysyntää, se on sen määrää supis-
tamalla ja laatua määrittelemällä
ja siinä tapauksessa taas joudutaan
määrittelemään ja rajottamaan itse
teollisuuden kehittyminen, pakot-
tamalla se pysähtymään vissille ta-
solle, tai vissiin kasvamisnopeu-
teen ja sellaisen yrittäminen olisi
— utopia!

Kansainvälinen sosialidemokratia ja taloudellinen internationali tähtää järjestämään työläiset kansainvälisesti niiden työskennellessä kotimaassaan tai siirtolaisina muualla, se on, yleensä kansainvälisillä työvoimamarkkinoilla, joilla sen hinta lopullisesti noteerataan ja niin se saattaa työläiset tässäkin kysymyksessä kapitalismin kanssa vastakkain siellä, missä tämä kysymys voi paraiten ja yleensä tulla ratkaistuksi. "Kiinan muuri"

on liian vanha ja matala, että sellaisen pystyttäminen voisi jonkun maan työvoiman tai minkään muun tavaran eristää kansainvälisistä markkinoista itsenäiseksi, niistä riippumattomaksi. Sosialismi ei haaveksi Kiinan muureja Yhdysvaltain paremmin kuin minkään muunkaan maan ympäri, vaan sen, ei vain agitatsioonilauseena, vaan tieteellispäteväenä sotahuutona: "Kaikkein maiden työläiset yhtykää!" Leo Laukki.

Sivistyksen luulottelu

Kirj. Bernard Shaw

Edistyksen harhaluulo ei lopultakaan vaadi kovin suurta teräväjärkisyttä. Me luemme satiireja, joita isiemme aikalaiset ovat kirjottaneet; ja me otaksumme — tavallisesti aivan väärin —, että ne epäkohdat, joita he paljastavat, kuuluvat jo menneisyyteen. Ja me näemme myökin, että huutavat epäkohdat usein korjautuvat valtiollisen vallan siirtyessä sortajilta sorretuille. Vapaamieliset antavat köyhille äänioikeuden siinä mielessä, että nämä taas vuorostaan äänestäisivät vapauttajiaan. Heidän toivomuksensa ei toteudu mutta köyhän miehen velkavankuus loppuu. Tehdaslakeja syntyy estämään työntekoa nälkäpalkoilla. Koulunkäynti tehdään vapaaksi ja pakolliseksi. Terveystoissäädöksiä enennetään. Julkisesti ryhdytään parantamaan köyhien asunto-oloja. Paljasjalkaiset saavat saappaita, ryysyiset kerjäläiset vähenevät. Ja kylpyhuoneita ja pianoja, siistejä kesäpukuja ja tärkkikauluksia saavat monet niis-

tä, jotka ennen repaleisessa takissa, likaisessa kaulahuivissa, "roskaväkenä" soittivat huuliharppua tai vetoharmonikkaa. Toiset näistä muutoksista ovat voittoja, toiset tappioita. Toiset eivät ole muutoksia lainkaan — ovat ainoastaan rahan aikaansaamia muutoksia. Kuitenkin synnyttävät ne alituisen kehityksen ja edistyksen harhaluulon ja lukevat luokat vetävät siitä sen johtopäätöksen, että edelliset Viktorian aikakauden epäkohdat nykyään ovat olemassa ainoastaan Dickhensin hauskoissa novelleissa. Mutta niinpian kuin me etsimme parannusta, joka olisi luonteen eikä rahan ansio, hallitsemistaidon eikä etujen tai kapinan ansio, niin me petyimme. Me esimerkiksi muistelimme Krimin sodan aikana ilmitullutta huonoa hallintoa ja kykenemättömyyttä menneinä olosuhteina, kunnes Etelä-Afrikan sota osotti meille, että kansa ja sotaministeristö ei ollut oppinut eikä unohtanut mitään. Tuskin olimme toipuneet tämän huomion aikaan-